

SOTAVÄKI JA VALLANKUMOUS

Kapina Sevastopolissa paisuu yhä. Tapahtumat lähenevät ratkaisuaan. Vapauden puolesta taistelevat matruusit ja sotilaat panevat viralta päälliköitä. Vallitsee täysi järjestys. Hallituksen ei ole onnistunut toistaa Kronstadtissa käyttämänsä katalaa konnankoukkua, sen ei ole onnistunut saada aikaan minkäänlaisia pogromeja. Eskaaderi on kieltäytynyt lähtemästä merelle ja uhkaa kaupunkia, jos kapinallisia yritetään nujertaa. „Otshakovin” komentajaksi on asetunut virkaeron saanut luutnantti Schmidt, joka erotettiin palveluksesta sen „julkean” puheen takia, jonka hän piti lokakuun 17 päivän manifestissa luvattujen vapauksien aseellisesta puolustamisesta. Tänäpä, 15 pnä, piti „Rusj” lehden¹⁶ tietojen mukaan päättyä määrääjän, joka matruuseille oli annettu antautumista varten.

Olemme siis ratkaisevan hetken kynnyksellä. Lähipäivät — ehkenpä lähimmät tunnit — osoittavat, pääsevätkö kapinalliset täydellisesti voitolle, nujerretaanko heidät vai tehdäänkö jokin välisopimus. Joka tapauksessa Sevastopolin tapahtumat merkitsevät vanhan, orjuudellisen järjestyksen täydellistä romahdusta sotaväessä, sen järjestyksen romahdusta, joka teki sotilaista aseistettuja koneita, teki heistä vähäisimpienkin vapauspyrkimysten tukahduttamisen välineitä.

Ainiaaksi ovat menneet ne ajat, jolloin Venäjän armeija marssi Venäjän rajojen ulkopuolelle nujertamaan vallankumousta, kuten kävi vuonna 1849¹⁷. Nyt armeija on lohjennut peruuttamattomasti itsevaltiudesta. Se ei ole vielä

kokonaisuudessaan tullut vallankumoukselliseksi. Sotamiesten ja matruusien poliittinen tietoisuus on vielä kovin alhaisella tasolla. Mutta tärkeätä on se, että tietoisuus on jo herännyt, että sotilaiden keskuudessa on alkanut oma liikkeensä, että vapauden henki on tunkeutunut kasarmeihin joka paikassa ja kaikkialla. Venäjällä on kasarmi ollut useinkin pahempi kuin mikään vankila; missään ei ole niin kovin poljettu ja sorrettu henkilöllisyyttä kuin kasarmissa; missään eivät ole siinä määrin rehoittaneet piinaukset, pieksämiset, ihmisen pilkkaaminen. Ja tämä kasarmi muuttuu nyt vallankumouksen ahjoksi.

Sevastopolin tapahtumat eivät ole yksityistapauksia eivätkä satunnaisia. Emme ryhdy puhumaan laivastossa ja armeijassa aikaisemmin olleista suoranaisista kapinayrityksistä. Asetamme Sevastopolin kapinapalon rinnalle Pietarissa säkenöivät kipinät. Palauttakaamme mieleen ne sotilaiden vaatimukset, joita nykyään asetetaan Pietarin erilaisissa sotaväen joukko-osastoissa (ne on julkaistu lehtemme eilisessä numerossa). Kuinka mainio asiakirja tuo vaatimuslista onkaan! Kuinka selvästi se osoittaa, että orjallinen armeija on muuttumassa vallankumoukselliseksi armeijaksi. Ja mikä mahti voisi nyt estää tuollaisten vaatimusten leviämisen kaikkialla koko laivastossa ja koko armeijassa?

Pietarin sotilaat haluavat saada parannusta ravintoon, vaatetukseen ja huoneistoihin, palkan lisäystä, palvelusajan lyhennystä ja jokapäiväisten harjoitusaikojen supistusta. Mutta heidän vaatimustensa joukossa on vieläkin suurempi sija muilla vaatimuksilla, joita on voinut esittää vain sotilas, joka tuntee itsensä kansalaiseksi. Oikeus käydä sotilaspuvussa kaikissa kokouksissa, „kaikkien kansalaisten vertaisena”, oikeus lukea ja säilyttää kasarmissa *kaikkia* sanomalehtiä, omantunnon vapaus, kaikkien kansallisuuksien tunnustaminen samanarvoisiksi oikeuksiinsa nähden, kaikenlaisten virka-arvolle tulevien kunnianosoitusten täydellinen kumoaminen kasarmin ulkopuolella, sotilaspalvelijain poistaminen, sota-oikeuksien hävittäminen ja kaikkien sota-oikeudelle kuuluvien asioiden alistaminen yleisen siviilioikeuden käsiteltäviksi, oikeus tehdä kollektiivisia valituksia, oikeus puolustautua päällikön pienimältäkin lyömisyrittä. Sellaisia ovat Pietarin sotilaiden tärkeimmät vaatimukset.

Nämä vaatimukset osoittavat, että armeija on jo valta-valta osaltaan solidaarinen vapauden puolesta kapinoiville sevastopolilaisille.

Nämä vaatimukset osoittavat, että itsevaltiuden palkkarenkien ulkokullatut puheet armeijan puolueettomuudesta, siitä, että armeija on pidettävä irti politiikasta j.n.e.,— että nämä tällaiset puheet eivät voi saada sotilailta vähintäkään kannatusta.

Armeija ei voi eikä saa olla neutraalinen. Se tunnus, ettei armeijaa pidä vetää politiikkaan, on porvariston ja tsarismin tekopyhien palkkarenkien tunnus, palkkarenkien, jotka ovat todellisuudessa aina vetäneet armeijaa taantumukselliseen politiikkaan, tehneet venäläisistä sotilaista mustan sotnian renkejä ja poliisin apureita. Ei voida pysyä sivussa vapauden puolesta käytävästä yleiskansallisesta taistelusta. Kuka suhtautuu tähän taisteluun välinpitämättömästi, hän kannattaa poliisihallituksen mielivaltaisuuksia, hallituksen, joka lupasi vapauden tehdäkseen pilkkaa vapaudesta.

Kansalaistunnon omaavien sotilaiden vaatimukset ovat itse asiassa sosialidemokratian vaatimuksia, kaikkien vallankumouksellisten puolueiden vaatimuksia, valvutun työväen vaatimuksia. Vapauden puoltajien riveihin astuminen, kansan puolelle siirtyminen takaa voiton vapauden asialle ja sotilaiden vaatimusten toteutumisen.

Mutta sitä varten, että nämä vaatimukset voitaisiin toteuttaa todella täydellisesti ja vankasti, on otettava vielä pieni askel eteenpäin. On koottava yhteen, yhdeksi kokonaisuudeksi, kaikki pakkotyöväen kaltaisen kirottun kasarmielämän piinaamien sotilaiden erilliset toivomukset. Ja yhteen koottuina nämä vaatimukset tulevat merkitsemään vakinaisen sotaväen hävittämistä, sen vaihtamista yleiseen kansan aseistamiseen.

Kaikkialla ja kaikissa maissa vakinainen sotaväki ei ole tarkoitettu niinkään paljon ulkoista kuin sisäistä vihollista vastaan. Vakinainen sotaväki on tullut kaikkialla taantumuksen aseeksi, pääoman palvelijaksi taistelussa työtä vastaan, kansan vapauden pyöveliksi. Älkäämme pysähtykö suuressa vapauttavassa vallankumouksessamme yksistään osittaisvaatimuksiin. Repikäämme paha pois juurineen. Hävittäkäämme vakinainen sotaväki kokonaan. Sulautukoon armeija aseistettuun kansaan, viekööt sotilaat kansalle sotilastietojaan, kadotkoon pois kasarmi ja tulkoon sen

tilalle vapaa sotilaskoulu. Ei mikään mahti maailmassa uskalla käydä vapaan Venäjän kimppuun, jos tämän vapauden suojamuurina tulee olemaan aseistettu kansa, joka on hävittänyt pois sotilaskastin ja tehnyt kaikista sotilaista kansalaisia ja kaikista asekuntoisista kansalaisista sotilaita.

Länsi-Euroopan kokemus on osoittanut vakinaisen sotaväen koko taantumuksellisuuden. Sotatiede on todistanut täysin mahdolliseksi kansanmiliisin, joka kykenee nousemaan sotilaallisten tehtävien tasalle niin puolustus- kuin hyökkäyssodassakin. Tekopyhä tai sentimentaalinen porvaristo haaveilkoon aseistariisumisesta. Niin kauan kuin maailmassa on olemassa sorrettuja ja riistettyjä, meidän ei pidä pyrkiä aseistariisumiseen, vaan yleiseen kansan aseistamiseen. Vain se takaa täydellisesti vapauden. Vain se kaataa täydellisesti taantumuksen. Vain tämän uudestimuodostuksen kautta pääsevät vapaudesta nauttimaan todella miljoonat työtätekevät eivätkä yksistään pienet riistäjien ryhmät.

*Kirjoitettu marraskuun
15 (28) pnä 1905*

*Julkaistu marraskuun 16 pnä 1905
„Novaja Zhizn” lehdessä 14. numerossa
Allekirjoitus: N. L e n i n*

*Julkaistaan
sanomalehden
tekstin mukaan*